

מנה בנתן

שימן הדף היומי בדרך קצרו

לע"צ הרה"ג ר' יעקב בן רבי שכנא
קולדצקי זצ"ל
הערות
התנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 67 פרשת שמיני תשפ"א

שקלים כא-כב יומא ב-ו

מלהכשיר אך הוא מטמא, ושנינו במכשירין שדם השרץ מטמא כבשרו אך אינו מכשיר ואין דבר דומה לו, והיינו בשיעור טומאתו אך הוא מטמא כבשרו, ואמר ר' יוסי שנחלקו בזה אמוראים אם טמא או טהור המטמא כר' יהודה והמטהר כר' יהושע בן פתורה, ואמר רב אבדומא שמסתבר כך כי ר' יהודה היה מורה הוראה בבית רבי.

לר' יוסי משנתנו הרוקים בירושלים באמצע הרחוב טמאים, ואף שר' אבהו אמר בשם ר' יוסי בר חנינא שלא גזרו על הרוק בירושלים שם מדובר בכובס נכרי.

כל השנה הטמאים הולכים שיכולת באמצע, והטהורים הולכים מהצד, והטמאים הולכים בסתם והטהורים צריכים לפרוש, וברגל, הטהורים הולכים באמצע והטמאים בצד והולכים הטהורים סתם ואומרים לטמאים לפרוש.

הכלים הנמצאים בירידה טמאים ואף שאמר ר' אבהו בשם ר' יוחנן שלא גזרו על הכלים בירושלים אך המצאותם בדרך ירידה היא ראייה שהם טמאים.

אבא שאול היה קורא למריצה ציפורן שהיא דומה לציפורן ויש שקראו לה מריצה שהיא מריצה את האבן לבית הקברות.

קופיץ שסכין קשורה לה היא כמותה.

הלכה ב: משנה פרוכת שנטמאה בולד הטומאה טובלים אותה בפנים, ומיד מכניסים אותה ואם נטמאה באב הטומאה טובלים אותה בחוץ ושוטחים אותה בחיל מכיון שהיא צריכה הערב שמש ואם היא חדשה פורסים אותה בגג האצטבא שיראו העם את נוי עשייתה, רשב"ג אמר בשם ר"ש בן הסגן שעובי הפרוכת היה טפח והיא נעשתה מע"ב נימין ובכל נימה ונימה יש כ"ד חוטים, ארכה מ' אמה ורחבה כ' אמה והיא נעשתה מפ"ב ריבוא דיגרי זהב וכל שנה עשו שתים וג' מאות כהנים היו טובלים אותה. גמרא אם היינו אומרים שחוט א' הוא כפול ושזור הוא ג' וא"כ כשכתוב משזר הוא ו' והיה כפול ד' מינים א"כ היה כ"ד חוטים ובברייתא שכתוב ל"ב יש לבאר שחוט הוא כפול שזור הוא ד' ומשזר הוא ח' כפול ארבע זה ל"ב, והברייתא שמונה מ"ח צריך לומר שחוט הוא כפול קליעה הוא ג', שזור הוא ו', משזר הוא י"ב, כפול ארבע הוא מ"ח.

במקום אחד כתוב מעשה רוקם ובמקום אחר כתוב מעשה חושב, מעשה רוקם הוא פרצוף אחד מעשה חושב הוא ב' פרצופים, ונחלקו ר' יהודה ור' נחמיה אם מעשה רוקם הוא ארי מב' צדדים ומעשה חושב הוא ארי מצד אחד וחלק מצד ב' ולדעה שניה מעשה רוקם הוא ארי מצד אחד וחלק מצד שני ומעשה חושב הוא ארי מצד אחד ונשר מצד שני.

ר' יצחק בר ביזנא אומר בשם שמואל שמה שכתוב ג' מאות כהנים היו טובלים אותה הוא גוזמא וכן מה ששנינו בתמיד שהיה במזבח ג' מאות כור הוא גוזמא.

הלכה ג: משנה בשר קדש קדשים שנטמא בין באב הטומאה או בולד בין בפנים בין בחוץ לב"ש ישרף בפנים והנטמא באב הטומאה בחוץ ישרף בחוץ, ולב"ה הכל ישרף בחוץ מלבד מה שנטמא בוולד בפנים שישרף בפנים

דף כב לר"א מה שנטמא באב ישרף בחוץ ובוולד ישרף בפנים, ולר"ע ישרף במקום שנטמא. גמרא בר קפרא אומר שאב

דף כא בברייתא נוספת אמר ר"ש שכה"ג שמת מנחתו באה מהירורים ור' יעקב בר אחא אמר בשם ר' אבהו בשם ר' יוחנן שמן התורה מנחת כה"ג באה מהציבור, וכשנדחקו הציבור תיקנו משל יורשים, וכשפשעו בה חזרו לתקן שיבא מהלשכה.

ר' יוסה אמר שר' יוחנן הסתפק אם מביאים שלימה בבוקר ושלימה בערב או שמביאים שלימה בבוקר ובערב לא יביאו, ואם נפשוט מהפסוק מנחת תמיד, יש להסתפק גם בנסכים אם מביא ג' לוגין בבוקר וג' בערב, או שיביא לוג ומחצה בבוקר ולוג ומחצה בערב, ור' חזקיה אמר שיש גם ספק לענין ב' קומצים של לבונה, אם ב' בבוקר וב' בערב או קומץ אחד בבוקר ואחד בערב, ור' יוסה אמר שלומדים קומץ ממנחת חוטא ושם היה ב' קומצין וכן כאן, ואמר ר' חזקיה שג' לוגים של נסכים יש ללמוד מתמיד של ערב, וא"כ ג' לוגין בבוקר וג' בערב, אך גם בתמיד יש להסתפק אם לא הביא נסכים בבוקר אם יביא בערב ו' לוגין להשלים.

ר' שמואל בר נחמן אמר בשם ר' יונתן שאמנם היו צריכים למעול באפר פרה, אלא שגזרו שלא ימעלו בה, ואף שבברייתא לומדים מחטאת היא שמועלים בה ומשמע שדוקא בה מועלים ולא באפרה, ואמר ר' אבהו שבתחילה היו מתרפאים באפר לתת אותו על מכתם ולכן גזרו שימעלו בה, ואחר כך כשכבר נזהרו בה גזרו שלא ימעלו בה.

קינים פסולות באות משל ציבור ור' יצחק אומר שהוא תנאי ב"ד שהמספק את הקינים יספק את הפסולות והאובדות.

פרק כל הרוקין

הלכה א: משנה לר"מ כל הרוק שנמצא בירושלים טהור חוץ מהרוק שבשוק העליון, ולר' יוסי באמצע השנה מה שבאמצע טמא ובצד טהור, וברגלים מה שבאמצע טהור ומה שבצד טמא שהמעטים הולכים בצד, לר"מ הכלים שנמצאו בירושלים דרך ירידה למרחץ טמאים, ודרך עליה טהורים שעולים בדרך אחרת מהירידה, ולר' יוסי הכל טהור חוץ מהסל והמגריפה והמריצה שמיוחדים לקברות, סכין שנמצאה ב"ד ניסן יכול לשחוט בה מיד, וב"ג יטביל שוב ואם מצא קופיץ יטביל גם ב"ד ואם חל י"ד בשבת יכול לשחוט בה מיד, עמוד ב מצא בט"ו יכול לשחוט בה מיד ואם הקופיץ קשור לסכין הוא כסכין. גמרא ריב"ל אומר שר"מ גזר בשוק העליון שהיה מצוי שם כובס נכרי, ור' חנינא אומר שהיו נותרים ערודות בירושלים ועולי הרגלים שקעו עד ברכיהם בדמם וחכמים לא אמרו להם כלום, ר' סימון אמר בשם ריב"ל שכשמתה פרדתו של רבי טהרו את דמה מטומאת נבילה, ושאל ר"א את ר' סימון עד כמה טהרו ולא ענה לו, ושאל את ריב"ל ואמר שעד רביעית טהור, ויותר מכך טמא ור"א כעס שר' סימון לא ענה לו, וכשר' ביבי אמר שמועה זו אמר לו ר' יצחק בר ביסנא עד כמה ואמר לו שטהור עד רביעית ויותר מרביעית טמא ובעט בו ואמר לו ר' זריקא וכי בגלל שהוא שואל אותך אתה בועט בו, אמר לו שלא היתה בי דעתי, כמו שאמר ר' חנין על הפסוק והיו חייך תלויים מנגד, זה הלוקח חיטים לשנה, ופחדת לילה ויומם זה הלוקח תבואה מהמוכר, ולא תאמין בחייך זה הלוקח פת מהאופה, ואני סומך על האופה, והעיד ר' יהושע בן פתורה שדם נבילות טהור והיינו

הטומאה במשנה מדובר בטומאה מהתורה ובוולד מדובר בטומאה דרבנן, ולר' יוחנן בשניהם מדובר בטומאה דאורייתא, ולפ"ז קשה מדוע חילקו ב"ש בין אב לוולד הרי אם שניהם מהתורה שניהם ישרפו בחוץ, וגם מה שחילקו ב"ה שמה שנטמא בפנים בוולד ישרף בפנים ואם זה דאורייתא אין לחלק בין נטמא מולד לנטמא מאב, וגם על בר קפרא קשה דברי ב"ש שהכל ישרף בפנים חוץ ממה שנטמא מאב בחוץ ומדוע יש חילוק באב הטומאה אם נטמא בפנים או בחוץ, אך ניתן לבאר כדעת ר"ע שבמקום טומאתו שם שריפתו, וב"ה חילקו בנטמא בוולד בין נטמא בפנים או בחוץ אף ששניהם הוא מדרבנן אלא זה כדעת ר"ש שגם מאכלו ומשקהו של מצורע משתלח חוץ לג' מחנות ולכן מה שנטמא בחוץ לא מכניסים בפנים.

הלכה ד: משנה אברי התמיד ניתנים בחצי הכבש ומטה לצד מערב ושל מוסף ניתנים במזרח ושל מוסף ר"ח ניתנים על כרכוב המזבח, השקלים והביכורים נוהגים רק בזמן הבית, מעשר דגן ובהמה ובכורות נוהגים גם כשאין בית, והמקדיש שקלים וביכורים כשאין בית הם קדושים, ולר"ש ביכורים בזמן הזה אינם קודש. גמרא כרכוב הוא אמה בין קרן לקרן והוא מקום הילוך הכהנים.

ר' ירמיה סובר שמוספי ר"ח קודמים למוספי שבת והוא הוכיח מהברייתא ששינוי ששיר ר"ח קודם לשיר של שבת, ור' יוסי חילק ששם הוא כדברי ר' יוחנן לפרסם שקידשו ב"ד את החודש ועל מוסף שבת אמר שיר של ר"ח, אך ודאי מוספי שבת קודמים לשל ר"ח כי התדיר מחבירו קודם לו.

בדברי ר"ש משמע ששקלים בזמן הזה קדשו, ור"ש בן יהודה אמר בשם ר"ש שגם שקלים לא קדשו, גר בזמן הזה צריך להפריש רביעית כסף עבור קן, ור"ש אמר שרבן יוחנן בן זכאי ביטל את זה שלא יהיה תקלה בכסף הזה, כמו שכתוב שבזמן הזה לא מקדישים ולא מעריכים, ולא מגביהים תרומות ומעשרות, ואם הקדיש או העריך או החרים או הגביה כסות תשרף בהמה תיעקר שנועל בפניה הדלת והיא מתה מעצמה, והמעות ילכו לים המלח שלא יהיה תקלה, אף שר' יוחנן ביטל את הקן של הגרים אך אם הקדיש הוא קדוש, ור' יודה ענתודרייא שאל **עמוד ב** שבגר חל הקדש בדיעבד ואילו בשקלים אמרו בשם ר"ש שלא חל בדיעבד, ור' יוסי מחלק ששקלים אי אפשר להקדיש כי גם כשיבנה ביהמ"ק יצטרכו להקריב רק מתרומה חדשה ואילו גר יכול להביא גם מתרומה ישנה, ואין לומר שייחול הקדש בשקלים וכשיבנה המקדש זה יהיה חדש כי אם יבנה בניסן זה כבר יהיה ישן ובגר אין לחשוש לכך, ואמרו בשם רב שהלכה כר"ש.

ת.ו.ש.ל.ב.ע

מסכת יומא

פרק שבעת ימים

דף ב משנה שבעת ימים קודם יו"כ מפרישים את הכהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין, ומכנינים כהן נוסף שמא יהיה בו פסול, ולר' יהודה מכנינים לו אשה נוספת שמא תמות אשתו שכתוב **וכפר בעדו ובעד ביתו** שהיא אשתו, ואמרו לו שאין לדבר סוף. **גמרא** שנינו לגבי פרה אדומה שז' ימים קודם שריפתה מפרישים את הכהן השורף מביתו ללשכה שעל פני הבירה בצפון מזרח וקראו לה לשכת בית האבן שכל מעשה פרה היה בכלי אבנים וכלי אדמה כיון שהיו מטמאים את הכהן השורף להוציא מלב הצדוקים שאמרו שהפרה נעשית רק בטהורים מעורבי שמש,

לכן תיקנו שתיעשה בכלים שאינם מקבלים טומאה שלא יזלזלו בה, והלשכה היא בצפון מזרח שפרה נקראת חטאת שמעשיה בצפון וגם כתוב בה אל נכח פני אהל מועד במזרח ולכן תיקנו להיכר בצפון מזרח.

לר' יוחנן בהר הבית יש מקום ששמו בירה, ולר"ל כל המקדש נקרא בירה שכתוב **הבירה אשר הכינותי**.

ר' מניומי בר חלקיה אמר בשם ר' מחסיא בר אידי בשם ר' יוחנן שמה שצריך לפרוש לומדים ממה שכתוב במילואים **כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם, לעשות** זה מעשה פרה **לכפר** זה מעשה יוה"כ, ואין לומר שכל הפסוק מדבר על פרה כי היא לא בת כפרה אך הפסוק לא מדבר רק ביוה"כ כי כתוב **צוה ויש ללמוד** גזירה שווה **צוה צוה** שכתוב בפרה **זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר ולומדים** שגם בפרה יש פרישה **עמוד ב** ואין לומר שלומדים גזירה שווה **צוה צוה** לענין יוה"כ בלבד, כי ביוה"כ כתוב צוה בסוף העשיה ואילו במילואים ובפרה כתוב צוה קודם העשיה.

יש להקשות שנלמד פרישה לכל קרבנות שכתוב שם **צוותו** ואין לומר שלא לומדים גזירה שווה צוותו מצוה שהרי ר' ישמעאל אומר שלומדים כך גז"ש אפילו **שיבה** של הכהן אחר הסגר מצורע, **מביאה** של הכהן, ויש לומר שזה דוקא כשאין משהו שדומה יותר ואם יש דבר שדומה יותר לומדים אותו.

אין ללמוד מלכפר שבכל קרבנות יצטרכו פרישה כיון שלא יודעים איזה כהן יקריבם ואין לומר שכל אנשי משמר יפרשו קודם זמן עבודתם שלומדים רק לדבר שקבוע לו זמן וכל קרבנות באים כל יום, ואין לומר שקרבנות הרגלים יצטרכו פרישה שהרי הם נוהגים כמה פעמים בשנה, ואין לומר שברגל מסויים יצטרכו פרישה ולא בגלל שאין העדפה שחג המצות הוא הראשון וחג סוכות יש בו מצוות נוספות, ויש לומר שעדיף ללמוד דבר שהפרישה היא ליום אחד ולא פסח או סוכות שמצוותם היא ז' ימים, ואין לומר שנצטרך פרישה ליום השמיני של חג שעדיף ללמוד ליום שאין קדושה לפניו ולא לשמיני עצרת שיש קדושה לפניו, אך לכאורה יש ללמד מק"ו שאם דבר שאין קדושה לפניו צריך פרישה ק"ו כשיש קדושה לפניו שצריך פרישה, ור' משרשיא דוחה שכתוב **הזה** והיינו כמו יוה"כ שאין קדושה לפניו, ורב אשי מתרץ שלא יתכן שבשמיני שאינו עיקר הרגל יצטרכו פרישה ואילו לפני הרגל עצמו לא צריך פרישה ואף למ"ד ששמיני הוא רגל בפני עצמו

דף ג אך זה רק לענין **פז"ר קש"ב** שזה ר"ת פייס זמן רגל קרבן שיר ברכה, אך לענין תשלומין של קרבן חגיגה הוא ודאי תשלומין של תחילת הרגל, שמי שלא עשה חגיגה ביום הראשון יכול לעשות כל החג וגם בשמיני.

אין לומר שנלמד פרישה לפני שבועות שזה יום אחד שעדיף ללמוד יום שקרבנו פר אחד ואיל אחד ואילו בשבועות יש ב' אילים אך זה רק למ"ד שביוה"כ מביאים איל אחד ולמ"ד שיוה"כ הוא ב' אילים א"כ אין הבדל בין יוה"כ לשבועות, שלדעת רבי האיל שכתוב באחרי מות הוא האיל של מוספין ולר"א בר"ש הוא איל נוסף, ויש לומר שגם לר"א בר"ש ביוה"כ אחד הוא לחובת היום ואחד למוסף ואילו בשבועות שניהם הם חובת היום, וכן אין לומר שנלמד פרישה לפני ראש השנה שהוא יום אחד שדוקא יוה"כ לומדים ממילואים שזה פר ואיל שלו ולא שבועות ור"ה שזה של ציבור, אך זה רק לר' יאשיה שנאמר בקטורת **קח לך משלך, עמוד ב** וגם בחצוצרות כסף נאמר **עשה לך משלך**, אך לר' יונתן שזה מהציבור ומה

שנאמר קח לך היינו לומר שכביכול משלך אני רוצה יותר משלהם, ואבא חנן אמר בשם ר"א שכתוב ועשית לך ארון עץ וכתוב ועשו ארון עצי שיטים והחילוק הוא שבזמן שישראל עושים רצונו של מקום הארון משלהם ואם אינם עושים רצונו של מקום יקחו משל משה, ויש לומר שנחלקו רק בקטורת וחצוצרות אבל במילואים לכו"ע לך משלך שכתוב קודם ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עיזים לחטאת ואח"כ כתוב ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ומשמע דוקא משלו וכן ביוה"כ כתוב בזאת יבא אהרן אל הקודש בפר בן בקר לחטאת ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עיזים לחטאת וכתוב אח"כ והקריב את פר החטאת אשר לו ללמד שזה משלו.

רב אשי אומר שלומדים יו"כ שהפר לחטאת והאיל לעולה ממילואים שהפר לחטאת והאיל לעולה, ולא לומדים ר"ה ושבועות שהפר לעולה.

רבינא אומר שלומדים יוה"כ שהוא עבודה בכה"ג ממילואים שעבודה בכה"ג ובשאר הרגלים העבודה בכל הכהנים, ולישנא בתרא לומדים יוה"כ שהוא עבודה תחילה ממילואים שהעבודה היא תחילה ולא שאר הרגלים שאינם תחילה, ואין הכוונה תחילה בכה"ג כי זה החילוק של לישנא קמא אלא תחילה במקום.

רב דימי אמר שר' יוחנן למד דבר אחד ממילואים שמלעשות לכפר לומדים ליו"כ בלבד, ולריב"ל לומדים ב' דברים, לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יו"כ, ולר' יוחנן מה שכתוב שבעת ימים קודם שריפת הפרה שמפרישים הכהן הוא רק למעלה ולא מדינא, ומה שר' מניומי בר חלקיה אמר בשם ר' מחסיא בר אידי בשם ר' יוחנן שלומדים מכאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר, לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יוה"כ זה רק בשם רבו שרבין אמר שר' יוחנן אמר בשם ר' ישמעאל שמלעשות לומדים מעשה פרה ומלכפר לומדים מעשה יוה"כ.

ר"ל שאל את ר' יוחנן מדוע לא לומדים ממילואים על מה שכתוב בפרשה מעכב, וביוה"כ ודאי אינו מעכב כי לא כתוב מפרישים לו כהן אחר אלא מתקנינים ואין לומר שמתקנינים הכוונה שגם מפרישים אותו שא"כ נכתוב בשניהם מתקנינים או בשניהם נכתוב מפרישים, ור' יוחנן אמר לר"ל מהיכן אתה לומד אמר לו מסיני שכתוב וישכון כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי ואם כתוב ביום השביעי מדוע כתוב קודם ששת ימים אלא זה מלמד שהבא למחנה שכינה צריך פרישת ו' ימים והמשנה כתבה ז' ימים כר' יהודה בן בתירה,

דף ד שחושש לטומאת אשתו שאם יתברר שהיא נדה הוא יהיה טמא ז' ימים.

ר' יוחנן הוכיח שאם לומדים ממילואים מובן מדוע מזים על הכה"ג ועל כהן השורף כל ז' כמו שהיה הזאה במילואים, אך אם לומדים מסיני קשה שלא היה שם הזאה ואף שבמילואים היה הזאת דם וכאן הוא הזאת מים אך ר' חייא שנה שנכנסו מים תחת דם, ור"ל אמר שההזאה היא מעלה בעלמא, וישנה ברייתא כר' יוחנן שכמו שבמילואים פרש אהרן ז' ושימש יום אחד ומשה מסר לו כל ז' הימים לחנכו, כך לדורות כה"ג פורש ז' ימים קודם יוה"כ, ושני ת"ח מתלמידיו של משה ולא צדוקים, מלמדים אותו כל ז' לחנכו בעבודה, וכן מפרישים את הכהן השורף את הפרה ללשכה בבירה בצפון מזרח, ועל שניהם מזים כל ז' מכל חטאות שהיו שם ואף שבמילואים היה דם נכנסו כאן

המים תחת הדם, וכן נאמר כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר, לעשות זה מעשה פרה ולכפר זה מעשה יוה"כ, ומה שכתוב בזאת לכאור למדו לגוף העניין אלא שעל הפר והאיל שהם זכרים היה צריך להיות כתוב בזה או באלה ולכן למדו עוד מבזאת, ומה שצריך פסוק ולא מספיק ללמוד ממילואים כי אז היינו אומרים שרק בשנה ראשונה עושים פרישה ליוה"כ, או שרק כה"ג הראשון צריך פרישה ולא יותר, ולכפר מלמד שגם לדורות יש פרישה.

ישנה ברייתא כר"ל שלומדים פרישה מסיני, ששנינו שמשה עלה בענן והתכסה והתקדש בו, כדי לקבל התורה בקדושה שלדעת ר' יוסי הגלילי הפסוק: וישכון כבוד ה' על הר סיני מדבר אחרי עשרת הדברות שהם תחילה למ' יום, ולר"ע נאמר וישכון מר"ח עמוד ב ואז כסוהו הענן להר וה' קרא אל משה וכל ישראל עומדים, והפסוק בא לחלוק כבוד למשה, ולר' נתן הפסוק בא לומר שימרק את האכילה והשתיה שבמעיו כדי שהוא יהיה כמלאכי השרת, ולר' מתיא בן חרש הפסוק בא לאיים עליו כדי שתנתן התורה באימה ורתת וזיע כמו שכתוב עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה, ורב אדא בר מתנה מבאר בשם רב שבמקום גילה שם תהיה רעדה, ור' יוסי הגלילי ור"ע נחלקו במחלוקת חכמים ור' יוסי, שלחכמים התורה ניתנה בו' בחודש ומשה עלה בז' ולר' יוסי התורה נתנה בז' בחודש ומשה עלה בז' ור' יוסי הגלילי סובר כחכמים שהתורה ניתנה בו' וא"כ הפסוק של ששה ימים נאמר אחר עשרת הדיברות ואז קרא הקב"ה למשה ביום הז' לקבל את שאר התורה, שאם נאמר שהקב"ה קרא לו לקבל את עשרת הדברות הרי כבר קבלם בו' והענן הסתלק כבר, ור"ע סובר כר' יוסי שניתנה התורה בז', ולפ"ז מובן שבי"ז בתמוז השתברו הלוחות שאז הסתיימו הארבעים יום מז' סיון שיש כ"ד יום בסיון וט"ז יום בתמוז, אך לר' יוסי הגלילי יוצא שבכ"ג בתמוז נשברו הלוחות, וצריך לומר שהוא סובר שר' ימי הפרישה נכללים בארבעים יום.

ר' אלעזר סובר כברייתא הזו שמשה וכל ישראל עמדו והקריאה היתה למשה לחלוק לו כבוד, ומה שכתוב קול לו קול אליו שרק הוא שמע מזה מדובר באהל מועד אך בסיני כולם שמעו, או שהקריאה היא לכולם והדיבור הוא רק אליו.

ר' זריקא שאל בחילוק הפסוקים לפני ר"א או שאמר משמו, שבפסוק אחד כתוב ולא יכול משה לבא לאהל מועד כי שכן עליו הענן וכתוב בפסוק אחר ויבא משה בתוך הענן, והוא ביאר שהקב"ה תפסו למשה והביאו בתוך הענן, ואצל ר' ישמעאל ביארו שכמו שכתוב ויבואו בני ישראל בתוך הים וכתוב והמים להם חומה אלא שנעשה להם כשביל, וגם כאן היה שביל למשה בענן.

כתוב ויקרא אל משה וידבר והקדים קריאה לדיבור וזה מלמד דרך ארץ שיאמר משהו לחבירו רק אם קורא לו, ומלאמר למד ר' מוסיא שאם אמר לו חבירו דבר לא יאמר עד שיאמר לו לך אמור שכתוב וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. ר' יוחנן ור"ל סוברים שמה שכתוב במילואים מעכב ומה ששנו שנחלקו בזה ר' חנינא ור' יוחנן אם מה שכתוב במילואים מעכב או רק מה שמעכב לדורות מעכב בהם וכאן משמע שר' יוחנן הוא הסובר שמה שכתוב בהם מעכב, שהרי ר"ל שאל את ר' יוחנן שילמד ממילואים שמה שכתוב שם מעכב ור' יוחנן לא ענה שזה לא מעכב.

דף ה לרב יוסף נחלקו בסמיכה שאינה מעכבת לדורות שכתוב וסמך ונרצה שאמנם הסמיכה אינה מכפרת כי הכפרה היא בדם,

שנדה מטמאה את בועלה ולרבנן אינה מטמאה את בועלה, ואמר רב חסדא שרבנן חלקו על ר"ע כשהיה שיהוי זמן של אחר אחר אך אם נמצאה נדה מיד אחר בעילה טמא לכו"ע.

ר' זירא רצה להוכיח שבועל נדה אינו כנדה ממש ויכול לטבול ביום שאם נאמר שהוא טובל בלילה א"כ איך יעבוד ביום השביעי כשלא היה הערב שמש, ורב שימי מנהרדעא אמר שאפילו אם בועל נדה כנדה אך י"ל שהפרישוהו מעט קודם השקיעה,

אך יש להוכיח מברייתא שכל חייבי טבילות טובלים ביום מלבד נדה ויולדת שטובלות בלילה, ומשמע שבועל נדה אינו טובל בלילה וצ"ל שכתוב נדה ומי שבא מכוחה, ויש להוכיח ממה שכתוב בעל קרי כמגע שרץ בועל נדה כטמא משמע שזה לענין טבילה ויש לדחות שזה לענין טומאה אך לזה יש פסוק מפורש שבשניהם יש טומאת ז' עמוד ב וא"כ הם שוים בזמן הטבילה, ויש לדחות שהם שוים לענין טומאה, והחידוש הוא במה שכתוב בסיפא שבועל נדה חמור שמטמא משכב ומושב בטומאה קלה דהיינו אוכלים ומשקים, אך יש להוכיח מברייתא מפורשת שכתוב שזב זבה מצורע ומצורעת בועל נדה וטמא מת טבילתם ביום, נדה ויולדת טבילתם בלילה.

ממה שמפרישים אותו מביתו ולא מטומאת מת הוכיח מזה רב תחליפא בשם רבא שטומאת המת הותרה בציבור, ורבינא אומר שאפילו אם טומאת מת היא דחוייה אך חששו לטומאת ביתו שהיא מצויה יותר ולא לטומאת מת.

לרב נחמן טומאת המת הותרה בציבור ולרב ששת היא דחוייה, וכשיש טמאים וטהורים באותו בית אב לכו"ע הטהורים מקריבים ולא הטמאים, ונחלקו כשאין טהורים באותו בית אב שלרב ששת מטריחים להביא מבית אב אחר כיון שהטומאה רק נדחתה, ולר"נ לא טורחים להביא מבית אב אחר שהטומאה הותרה, וללישנא בתרא ר"נ סובר שגם כשיש טהורים באותו בית אב לא מחזרים אחר טהורים שהתורה התירה לגמרי טומאת מת.

אלא זה מלמד שגם אם עשה את הסמיכה שיירי מצוה כאילו לא כיפר מן המובחר בכ"ז כיפר.

לר"נ בר יצחק נחלקו בתנופה שאינה מעכבת לדורות שכתוב לתנופה לכפר שודאי אינה מכפרת שהרי הכפרה היא בדם אלא שגם אם עשה את התנופה שיירי מצוה אף שלא כיפר מן המובחר בכ"ז כיפר.

לרב פפא נחלקו אם פרישת שבעה מעכבת, שהרי אינה מעכבת לדורות שכתוב במשנה מתקינים כהן אחר ולא כתוב מפרישים.

לרבינא נחלקו בריבוי ז' ימים בחינוך הכהן ובמשיחה ז' ימים שאינו מעכב לדורות שכתוב וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו וכתוב קודם שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו ומשמע שהיה לו ריבוי ז' ומשיחה ז' וגם אם היה ריבוי ז' ומשיחה יום אחד, או ריבוי יום אחד ומשיחה ז', לומדים מהפסוק ואשר ימלא את ידו מכל מקום, ומצאנו בפסוק ריבוי ז' לכתחילה, ומשיחה ז' לכתחילה לומדים ממה שצריך פסוק למעט אותה, או שהוקש בפסוק למשחה ולמלא את ידו וכמו שריבוי ז' ימים כך משיחה ז'.

ר' יצחק בר ביזנא מבאר שהסוברים שכל מה שכתוב במילואים מעכב, למדו מהפסוק ועשית לאהרן ולבניו ככה שמעכב עמוד ב אך כל זה במה שכתוב בענין ומה שלא כתוב אמר ר"נ בר יצחק שלומדים גזירה שווה פתח פתח ולרב משרשיא לומדים לעכב מהפסוק ושמרתם את משמרת ה', ולרב אשי לומדים שמעכב מכי כן צוותי.

שנו מברייתא שמשא אמר בקרבן ששרפו בני אהרן כי כן צוותי שיאכלו באנינות כאשר צוותי שאמר להם בשעת מעשה כאשר צוה ה' ולא מעצמי אני אומר,

ר' יוסי בר חנינא אומר שבפרשת מילואים לא כתוב לבישת מכנסים, וכתוב קודם וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן ובא לרבות מכנסים ועשירית האיפה ואמנם מכנסים כתובים בענין הבגדים, ועשירית האיפה לומדים מגזירה שוה מוזה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' עשירית האיפה.

ר' יוחנן אמר בשם רשב"י שגם קריאת הפסוקים מעכב שכתוב ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' אפילו דיבור מעכב. נאמר מברייתא כיצד הלבישם ולכאורה מה שהיה היה, ולעתיד לבא כבר יבוא משה ואהרן וידעו מה לעשות אלא באים להסביר את הפסוקים, ונחלקו בני ר' חייא ור' יוחנן אם מלביש קודם את אהרן ואח"כ את בניו או יחד עם בניו, ואביי אומר שלא נחלקו בכתונת ומצנפת שוודאי אהרן קודם לבניו שהוא קודם להם בין בצוואה ובין בעשיה, ונחלקו באבנט אם אהרן קודם שכתוב ויחגור אותו אבנט ואח"כ כתוב ויחגור אותם אבנט ומי שסבור שלבשו בבת אחת למד בפסוק ויחגור אותם ומשמע כולם יחד, ואף שכתוב קודם ויחגור אותו אבנט ואח"כ כתוב ויחגור אותם אבנט,

דף ו יש לומר שזה מלמד שאבנטו של כה"ג שונה משל הדיוט שהוא נעשה מכלאים, ומי שלמד שאהרן קודם מה שכתוב ויחגור אותם בא ללמד שאבנטו של כה"ג הוא כשל כהן הדיוט ושניהם מכלאים, וכתוב פעמיים ללמד שאהרן קודם, ולמ"ד שלבשו בבת אחת הכוונה שלבשו יחד ללא הפסק ביניהם, ולא ממש יחד.

מה שמפרישים הכה"ג לר"ל כסיני ולר' יוחנן כמילואים, ומה שפרש מאשתו אמר ר' יהודה בן בתירה שמה תמצא ספק נדה ויבא עליה ונטמא ז' ימים אך לא מדובר ברשע אלא שיתברר אחר בעילה שהיא נדה, ואמרו לר' חסדא שלכאורה זה כר"ע